

forlanger for Finantsaaret 1863—64, paa Finantsloven for dette Aar, men jeg indseer naturligtviis meget godt, hvorfor det ikke er steet, thi, siger man, det er et Udlaan, hvorom der er Tale, og det er nødvendigt at faae en Lov, som, idet den bemyndiger Vedkommende til at gjøre disse extraordinære Udlaan, tillige anviser de Midler, hvorved Pengene kunde blive tilbagebetalte. I ethvert Tilfælde forekommer det mig dog, at det havde været naturligt, at man først var kommen til Folkethinget med denne Lov, som i sin væsentlige Karakter er af besvilgende Natur.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke de Midler ere, der skulle etableres, for dermed at tilbagebetale de Penge, som de forskjellige under Kirke- og Underviisningsministeriet forterende Fonds efter denne Lov have at udrede, vil jeg villig indrømme, at de Kirker, der eie sig selv, egentlig, hvad deres Selvstændighed angaaer, have faaet deres Banesaar ved § 34 i Loven af 19de Februar 1861 om Kirkeskyn, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at den hele Fremgangsmaade, som herefter skal følges, og hvorved der udstedes Obligationer fra den ene Kirke til den anden, dog i Grunden i sit Væsen har saare ringe Betydning; i Virkeligheden etablerer man her en Fond af den Formue, som henligger til samtlige de Kirker, der eie sig selv, og denne Fond vil heelt og holdent komme til at staae under Ministeriets Bestyrelse. Det er under Ministeriet, at den hele Afgjørelse vil komme til at ligge, og jeg er forberedt paa, at der om meget saa Aar vil fremkomme et Forslag, som gaaer ud paa at affasse de separate Bestyrelser for disse Kirker og at befrie sig for den Uleilighed at udstede de mange forskjellige Obligationer, hvorved altsaa i Grunden den hele Bestyrelse af de Kirkers Eiendomme, som eie sig selv, ene og alene lægges under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Dette er jo en meget stærk Centralisation, som kan have sin Betydning, men jeg har dog troet, at det høitærede Things Opmærksomhed ogsaa burde henledes paa denne Bestræbelse. Der er en lille Beshynderlighed ved dette Lovforslag, som

maafee heller ikke bør lades uberørt, og det er den, at de Dispositioner over disse forskjellige Kirkers Formue, som Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet maatte bestemme sig til at tage, ikke blive Gjenstand for Bedømmelse her i Thinget, før de blive tagne, medens derimod vor Revision skal have en ikke ganske ubetydelig Kontrol dermed. Der ligger for det Første noget Abnormt i denne Ordning, men dernæst forekommer det mig ogsaa, at der deri ligger ligesom en Forudbevidsthed hos den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet om, at disse Kirkers Formue vil komme ind under Finantsloven. Det foreliggende Lovforslag gjør endelig ogsaa den lille Forandring i Loven af 19de Februar 1861 § 33, at det nu paalægges Kirkerne at udrede Udgifterne ved de ifølge nævnte Paragraf afholdte Synsforretninger, medens disse Udgifter tidligere vare paalagte det Offentlige, men dette er en saa ringe Forandring, at jeg ikke troer, at der derpaa bør lægges nogen Vægt.

Rofod: Jeg skal tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa en Ting af meget underordnet Betydning, nemlig paa Sproget i dette Lovforslag. Jeg har ikke fundet mig foranlediget til at stille noget Endringsforslag i den Retning, thi jeg vilde en Gang lade Thinget selv see, hvorledes en Lov seer ud, naar man lader den gaae igjennem Folkethinget, uden at den bliver sprogrenset. Der findes i dette Lovforslag en Mængde fremmede Ord, og jeg skal nævne et Par af dem: „restaurere“ istedetfor „istandsætte“, „Restauration“ istedetfor „Istandsættelse“, „approbere“ istedetfor „stadsætte“, „Approbatum“ istedetfor „Stadsættelse“, „Evangemulster“ istedetfor „Evangensbøder“ osv.; det sidstnævnte Ord er saa meget mere forkasteligt, som Thinget ved andre Leiligheder har stemt det ud af de forelagte Lovudkast. Den Stemme har undertiden lydt til os, at Folkethinget ofte vedtog Love i en saadan Skikkelse, at det maatte rødmes derover, og jeg troer, at man her paa Møbersmaalets Begne maa rødmes over, at en Lov paa vor Tid kan udfaa i et saa blandet Sprog som det, hvori nærværende Lov er skrevet.